

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr Martina Prokopa a přísedících Jany Pražmové a Jiřího Cintla v hlavním líčení konaném dne 8.2.2012 v Táboře

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného]

[datum narození] v [obec], nezaměstnaný, trvale bytem [adresa]. [anonymizována tři slova], t.č. ve Vazební věznici MS ČR [obec],

se podle § 226 písm. a) tr. řádu zprošťuje obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 1.11.2011, č.j. ZT 246/2011 - 13, kterou mu bylo kladeno za vinu, že

v přesně nezjištěné době od počátku března 2011 do 23:00 hodin dne 13.4.2011 ve [obec], okres [okres], ul. [anonymizována dvě slova], v době [adresa], ve svém bytě, ve dvou případech znásilnil poškozenou [jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [adresa], kdy ji přes její aktivní odpor a projevený nesouhlas vysvlékl do naha, nalehl na ni, koleny ji roztáhl nohy, zasunul jí do pochvy ztopořený penis a vykonal soulož, přičemž v druhém případě jí roztrhl tričko a několikrát ji udeřil rukou do obličeje, čímž jí poškodil dioptrické brýle,

v čemž byl obžalobou spatřován zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu, se svědkyně [jméno] [příjmení], gen. shora, se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Soud v hlavním líčení vyslechl obžalovaného [celé jméno obžalovaného], vyslechnuta byla svědkyně [jméno] [příjmení], slyšen byl soudní znalec [titul]. [jméno] [příjmení], provedeny byly dále důkazy listinné. Po takto provedeném dokazování soud dospěl k názoru, že není možno bez důvodných pochybností učinit závěr o tom, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] popřel, že by se výše popsáného jednání dopustil. Připustil, že se svědkyní spal. Nevídali se pravidelně, o sexu se nejprve pouze bavili, svědkyně obžalovanému řekla, že už neměla 3 roky pohlavní styk. Obžalovaný tedy svědkyni navrhl, že by to mohli zkusit spolu. Pak u něj svědkyně byla ještě 2x nebo 3x na kávě a na vodce, půjčovala si od něj nějaké věci na vaření, tak jí obžalovaný říkal, že příště,, koupí vodku a zkusí to". Neříkala nic a odešla. Spali spolu pak asi 4x, poprvé to bylo někdy po Vánocích 2011. Nikdy mezi nimi v průběhu soulož nešlo k žádnému konfliktu. Fyzicky ji nikdy nenapadl. Obžalovaný neví ani o tom, že by se svědkyně rozbily brýle. Poslední soulož proběhla dne 13.4.2011, hned ono ráno pak přijela policie. Kritického 13.4.2011, přišla svědkyně jako pokaždé, mezi 19.00 hod. a 19.30 hod. Zůstala u obžalovaného přibližně do 22.30 hod., možná 23.00 hod. Ani tehdy mezi nimi k žádnému konfliktu nedošlo, fyzicky svědkyni obžalovaný nenapadl,, nebylo to zapotřebí." Nikdy se jí ani nevysmíval. Svědkyně [příjmení] obžalovanému nikdy nevyhrožovala, že ho udá policii. Kdyby to řekla, tak by ji vyhodil a už by ji k sobě nikdy nepustil. Pokud by totiž měla takové úmysly, hrozilo by, že to udělá. Vždy, když byla u něj, tak spolu napůl vypili cca 1/2 litru vodky. Svědkyně vypila ještě asi jedno pivo a jedno si brala se sebou domů. Opilá nebyla, byla,, normální." S manželem svědkyně se obžalovaný nestýkal, normálně se zdravili na chodbě, jako sousedé. Manžel svědkyně obžalovanému nic nevyčítal, nežárlil. Pohlavní styk mezi obžalovaným a svědkyní probíhal většinou po konzumaci oné půl láhve alkoholu. Inkriminovaného dne 13.4. 2011 měla na sobě svědkyně jako vždy tepláky a košili na zapínání. K dotazu, zda se milovali nazí, obžalovaný uvedl, že svědkyně vždycky přišla napůl nahá. Na sobě neměla kalhoty ani podprsenku. Prostě vždycky přišla jenom v teplácích a,, něčem nahoře." Bylo to jednodušší, pokud jde o svlékání. Pokud se týká alkoholu, vždy se ptala obžalovaného,, jestli má co vypít." Po obžalovaném chtěla svědkyně půjčit peníze, obžalovanému trochu připadalo, že to mohla být jakási odměna za sex, ale výslovně takto svědkyně žádost o půjčku nikdy neformulovala. Někdy měl pocit, že mu vypůjčené peníze už nechce vrátit, ale je možné, že je prostě neměla.

Soud konstatuje, že obžalovaný je sice osobou sociálně degradovanou, v minulosti opakovaně soudně postihovanou zejm. za tr. čin zanedbání povinné výživy (a především, nyní je nepravomocně odsouzen pro pokus zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku), nicméně, z jeho - do značné míry rezignované - výpovědi nebyla patrná snaha svědkyni nějak zásadně znevěrohodnit, vytáčet se a uvádět účelová tvrzení. Obžalovaný mohl tvrdit, že po něm svědkyně chtěla peníze za sex, ale v podstatě pouze naznačil, že se mu tak půjčky svědkyni pouze jevily, je možné, že na vrácení skutečně neměla. Mohl rovněž tvrdit, že se na návštěvách opila (a nemůže si tedy detaily pamatovat, atp). Tvrdí ale, že byla,, normální." Připouští, že sex inicioval on sám.

Pro zprošťující výrok rozsudku však byla spíše než výpověď obžalovaného podstatnější výpověď svědkyně [příjmení], resp. nepřehlédnutelné rozpory v její výpovědi a komentář, který k její výpovědi (a osobě) učinil soudní znalec.

Svědkyně [jméno] [příjmení] soudu uvedla (viz č.l. 89 – 91 spisu), že to, co vypovídala na policii je pravda. Následně však události, k nimž mělo od počátku března 2011 do 13.4.2011 ve [obec] dojít, popsala způsobem, který zakládá závěr soudu, že není možno obžalovaného uznat vinným žalovaným trestným činem. Předně, ke znásilnění ze strany obžalovaného mělo dojít podle obžaloby ve dvou případech, podle svědkyně však mohla být tato obžalovaným znásilněna i 3x. Není si jistá, zda se tak stalo 2x nebo 3x, cit:,, nepamatuji si, zda byla znásilněna i potřetí" (výpověď svědkyně na č.l. 89 spisu shora).

Soudní znalec [titul]. [jméno] [příjmení] ve svém znaleckém posudku uvádí, že pokud jde o procesy paměti a pozornosti, tyto korespondují s její mentální úrovní, neshledány jejich případné poruchy

či výpadky. V závěrech svého hodnocení uvádí, že, i když paměť u posuzované je hraniční, není tak defektní, že by si takovéto základní věci či prožité události nepamatovala.“ K dotazu soudu na tento rozpor soudní znalec uvedl, že jemu řekla, že to bylo 3x, u něj neváhala. Pokud jde o gnostické funkce, jak paměť tak intelekt jsou hraniční, tzn. na hranici mezi průměrem a podprůměrem. Neznamená to, že by měla svědkyně poruchu paměti. Nezaznamenal konfabulace, ty vznikají pouze tehdy, jestliže je přítomna nějaká klasická porucha gnostických funkcí, a to v daném případě není. Nicméně, (p) okud jde o to, jestli si člověk pamatuje, zda byl 2x nebo 3x znásilněn, tak ono je to takové úsměvné, ale ovšem ve směru, kdybychom nebyli u soudu. Protože pokud by se taková vážná věc stala, tak já si myslím, že každá žena si tady tuhle věc lehce pamatuje.“ Z toho dle znalce vyplývá, že, „sexuální hrátky“ svědkyně poněkud nezapadají do kontextu znásilnění. Zarážející je podle znalce, že na údajné znásilnění svědkyně nikdy adekvátně nereagovala a opětovně si, „pro to“ přišla. Soudní znalec u svědkyně diagnostikoval hraniční poruchu osobnosti. Není to ještě klasická, dřívější terminologií, psychopatie, nynější terminologií specifická porucha osobnosti, jde o případ hraniční, jde ale o akcentovanou osobnost, její chování se vymyká běžné normě.

Soud dále konstatuje, že svědkyně si neupamatovala, u kterého ze znásilnění došlo k významnějšímu brachiálnímu násilí. Ve své výpovědi v přípravném řízení nejprve uvedla, že při onom druhém znásilnění, mě [příjmení] ani při tom nemlátíl, tedy mě ani neuhodil, jen mě držel za ramena. Akorát ze mě rval oblečení.“ O chvíli později však svědkyně uvádí, že při tom druhém znásilnění jí [příjmení], „profackoval“ (viz č.l. 31 spisu p.v. a 32 spisu), roztrhl ji tričko a košili a rozbil brýle, ulomil jim nožičku. Tričko vyhodila, košili si zašila. Brýle si nenechala opravit. U hlavního líčení uvedla svědkyně k dotazu soudu na tento rozpor, že si to všechno pamatovala, jen si to neuvědomila. Problematické je ovšem jednak to, že vyšetřovatelem byla na míru násilí u časově prvního znásilnění výslovně dotazována. Jednak předtím, než byla svědkyně dotazována na tento rozpor v její výpovědi v přípravném řízení, dotazoval se jí soud sám rovněž na průběh obou skutků. I zde uvedla, že poprvé seděli s obžalovaným asi hodinu, pili alkohol, pak měl svědkyni obžalovaný znásilnit. Až když viděl, že se brání, tak ji, „zfackoval.“ Protože svědkyně byla dotazována k časově prvnímu znásilnění, bylo jí předestřeno, že – v přípravném řízení – uvedla, že u tohoto skutku k žádnému bití nemělo dojít. Na to se svědkyně opravila, že to bylo u druhého znásilnění.

Stejně jako na samotný počet útoků, spočívajících ve znásilnění, neupamatoává se svědkyně ani na jejich podstatné okolnosti. Pokud pachatel oběť nejen donutí násilím k pohlavnímu styku, ale užije takové míry násilí, jaké je popisováno svědkyní, je velmi obtížné uvěřit, že si oběť nepamatuje, při kterém z útoků pokračujícího zločinu se tak stalo, nejsou-li jinak paměťové a rozpoznávací schopnosti oběti vážně narušeny.

Další významný rozpor – či přesněji řečeno, nepříliš pochopitelnou reakci – soud vysledoval ohledně tvrzení svědkyně, že ji obžalovaný mezi znásilněními měl vyhrožovat, že do ní bodne nůž, pokud věc oznámí. Svědkyně tedy jednak vypovídala, že se k ní obžalovaný mezi znásilněními choval slušně (viz č.l. 89 p.v., poslední odstavec zdola a pak na následujícím č.l. 90, shora). Toto několikrát zopakovala, měl to být důvod, proč mu svědkyně uvěřila, že ji podruhé znásilní. Byla tedy poprvé znásilněna, za 14 dní až 3 týdny ke znásilnění došlo znovu, obžalovaný jí k sobě pozval, svědkyně se nebála, že udělá něco podobného, předtím i potom se k ní totiž choval slušně. Po chvíli však uvádí, že jí vyhrožoval, že ji bodne loveckým nožem, pokud věc oznámí na policii. Obžalovaný měl přitom podle tvrzení svědkyně pokaždé zamknout byt zevnitř.

Buď tedy svědkyně nechápe výhrůžku bodnutím nožem po uskutečněním znásilnění jako neslušné chování, opětovně se nechá zamknout v bytě s člověkem, který jí po uskutečněním znásilnění vyhrožoval smrtí (a opětovně se nechá znásilnit), nebo tyto okolnosti chápe, ale nemusí o míře proběhlého násilí a výhrůžek, hovořit úplnou pravdu.

Soudní znalec na otázku soudu, zda - s přihlédnutím k anamnéze duševního stavu svědkyně - je podobný způsob uvažování pro ni typický, resp. zda vůbec chápe nějaké nebezpečí, které pro ni z jednání obžalovaného mohlo plynout, uvedl, že, „proto tam napsal, že specifická věrohodnost je

diskutabilní, že není přesná, a že jí nelze na 100% věřit.“ Obecná věrohodnost svědkyně je rovněž snižena. Věrohodnost specifická, která se týká tohoto konkrétního případu, je rovněž atakována. Nemůže přitom tvrdit, že je to otázka pouze paměti. Znalec dovodil, že si skutek nemusela v pravém slova smyslu vymyslet, ale že její obrana v rámci znásilnění nebyla přiměřená tomu, aby se ubránila. Oba aktéři byli pod vlivem alkoholu, obžalovaný si tedy odporu svědkyně nemusel všimnout. Znalec nechce pomáhat obžalovanému, ale myslí si, že svědkyně mohla eliminovat případné znásilnění tím, že by k němu vůbec nešla, protože věděla, že se opět může opakovat to, co se už opakovalo v předchozích dvou případech. Už to je první signál, který mohla vyslat k obžalovanému, „já si jdu opětovně pro styk.“ Signál, že se nebude tak bránit. Znalec již z laického pohledu nechápe, jak by někdo mohl být 2x znásilněný a jít se nechat znásilnit potřeť.

Soud dodává, že svědkyně si odporuje i v otázce konzumace alkoholu kritického dne. Podle její výpovědi u soudu byla dne 13.4.2011 znásilněna kolem 20:30, protože svědkyně uvedla, že onoho 13.4.2011 přišla kolem 20.00 a, asi za půl hodiny došlo k tomu znásilnění“ (viz čl. 90 spisu, první odstavec shora). Svědkyně v přípravném řízení popisovala, že vypila před - v pořadí druhém znásilnění – nejprve panák vodky a pivo, pak odešel obžalovaný nakoupit, pak dále seděli a vypila další 3 – 4 panáky vodky a pivo. Na čl. 49 spisu figuruje sjetina z alkotestu [příjmení], podle níž měla svědkyně v 1:16 hod. dne 14.4.2011 v dechu 2,09 o/oo. Svědkyně uvádí, že 13.4.2011 vypila v poledne ½ lahve vína, pak měla kolem 21.00 hod. dne 13.4.2011 s obžalovaným 2 – 3 odlivky tvrdého alkoholu a pivo. Pak již nic nepila. Pokud jde otázku odbourávání alkoholu, je notoriitou, že muž za 1 hodinu odbourá 0,1 gramu vypitého alkoholu na 1 kilogram své váhy, žena za stejnou dobu 0,085 gramu alkoholu na 1 kilogram své váhy (jde pochopitelně o přibližný výpočet). Pokud jde o hladinu alkoholu v krvi, opět velmi zhruba platí, že u člověka průměrné hmotnosti zakládá vypití jednoho půllitru desetistupňového piva asi 0,3 o/oo alkoholu v krvi. Po vypití 0,5 dl lihoviny asi 0,4 o/oo alkoholu v krvi. Pokud tedy svědkyně po 21.00 hod. nic nepila, jak uvedla u hlavního líčení, nemohla ani při maximální možné odchylce tzv. nadýchat v 1:16 hod. dne 14.4.2011 v dechu 2,09 o/oo. Alkohol, který pila v poledne, musel do 20.00 hod večer téměř vyprchat, alkoholem, který udává, se potom jednoduše nemohla opít tak, aby měla více než 4 hodiny po ukončení konzumace ještě 2,09 o/oo. Tzn. že konzumaci zcela zřejmě ukončila později, než sama uvádí.

Právě alkohol hrál v jednání a rozhodování svědkyně dle znalce zásadní roli, v době dvou hodin od okamžiku, kdy měla být podle jedné verze skutkového děje naposledy znásilněna, měla stále ještě 2‰ alkoholu. Ten mohl způsobit, že se poddala sexu a na druhé straně – v případě, že vůči ní po styku obžalovaný choval hrubě – jí přiměl k „odvetě.“

Pokud takto hodnotíme provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (ne-izolovaně), řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu), je třeba dát za pravdu intervenující státní zástupkyni i obháji obžalovaného, že nelze z provedených důkazů dovodit přesvědčivý závěr o vině obžalovaného. Soud tedy uzavírá, že obžalovaný by násilného jednání možná schopen byl, soud nepřehlédl, že obžalovaný je stíhán Krajským soudem v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, pro zločin vraždy. Stejně tak je možné, že obžalovaná vnímala - pouze vnitřně - jednání obžalovaného úkorně, ale že pro ni sex s obžalovaným nepředstavoval žádnou zásadní psychickou újmu. Obžalovanému nedala najevo nevěli k pohlavnímu styku a zásadní krivdu pocítila až po posledním sexuálním kontaktu, kdy se k ní měl obžalovaný chovat hrubě. Toto ponížení, v návaznosti na stav opilosti, ji mohlo vést k oznámení údajného skutku na Policii ČR. Soud pouze dodává, že údajné roztržené tričko nebylo policií zajištěno (poškozená jej vyhodila), na tričku na snímku přítomném ve spise žádné známky roztržení nejsou, stejně tak na košili. Rovněž brýle nejeví známky poškození, uváděných v přípravném řízení svědkyní –nožička ulomená není, pouze je ohnutá.

Pohlavní styk mezi obžalovaným a poškozenou nepochybně neměl charakter romantické lásky, o čemž svědčí již prostředí, v němž svědkyně obžalovaného navštěvovala, je také skutečně dost dobře možné, že obžalovaný svědkyni po souloži nějakým způsobem urazil (což, jak naznačuje soudní znalec, mohlo vést v důsledku k trestnímu oznámení, které na obžalovaného podala). To však

neumožňuje v žádném případě učinit závěry o vině obžalovaného zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, tím spíše, měl-li být obžalovanému ukládán trest v sazbě dvě léta až deset let odnětí svobody, resp. stricto sensu, souhrnný trest odnětí svobody v sazbě deset až osmnáct let, podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, do rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře.

Svědkyň se připojila s náhradou škody ve výši 500 Kč za údajně rozbité brýle, protože byl však obžalovaný obžaloby zproštěn, byla svědkyň podle § 229 odst. 3 tr. řádu se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal.

Tábor 8. února 2012

Mgr. Martin Prokop
předseda senátu